

Sygn. akt IV CZ 5/06

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

SSN Marek Sychowicz

w sprawie z powództwa Gminy B. - Zarządu Mienia Komunalnego
przeciwko S.B. i M.B.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 lutego 2006 r.,

zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego w B.

z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2005 r. Sąd Okręgowy w B. – w ramach kontroli zachowania wymagań formalnych skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwanych od wyroku tego Sądu z dnia 9 września 2005 r., wydanego w sprawie z powództwa Gminy B. o opróżnienie lokalu mieszkalnego – sprawdził wskazaną przez pozwanych wartość zaskarżenia kasacyjnego i ustalił ją na kwotę 1244,94 zł, po czym wniesioną skargę kasacyjną odrzucił, jako niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 i art. 398² § 1 k.p.c.). W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że w złożonej skardze kasacyjnej pozwani, zaskarżając wyrok z dnia 9 września 2005 r. w całości, oznaczyli wartość przedmiotu zaskarżenia kwotą 60 000 zł. Prawidłowo określona wartość zaskarżenia kasacyjnego nie może być natomiast wyższa od wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w apelacji, a ta oznaczona została przez pozwanych kwotą 1244,94 zł, odpowiadającą wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu. Skoro zaś, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych – niższa niż siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych, skarga kasacyjna nie przysługuje, skarga wniesiona przez pozwanych podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną pozwani wnosili o jego uchylenie i nadanie wniesionej skardze dalszego biegu. Zarzucili, że nie wiadomo na jakiej podstawie powódka oznaczyła wartość przedmiotu sporu kwotą 1244,94 zł, oraz że Sąd przyjął tę wartość bezkrytycznie, mimo że powództwo dotyczyło eksmisji z lokalu mieszkalnego, którego wartość jest nie niższa niż 60 000 zł. Przez zaniechanie sprawdzenia wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu Sąd – jak zarzucali żalący – stworzył barierę uniemożliwiającą im skorzystanie z nadzwyczajnego środka odwoławczego i zaskarżenie niekorzystnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega wątpliwości, że, zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych – niższa niż siedemdziesiąt pięć tysięcy złotych.

W niniejszej sprawie powódka oznaczyła w pozwie wartość przedmiotu sporu kwotą 1 244,94 zł i taką również kwotę pozwani oznaczyli wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji wniesionej od wyroku uwzględniającego powództwo. Trzeba podkreślić, że pozwani byli reprezentowani przez pełnomocnika procesowego będącego adwokatem (k. 37 i k. 206). W złożonej skardze kasacyjnej natomiast pozwani niemal pięćdziesięciokrotnie podwyższyli dotychczasową wartość zaskarżenia, oznaczając ją kwotą 60 000 zł (k. 272).

Zdaniem żalących, o wartości przedmiotu sporu, a tym samym – przedmiotu zaskarżenia, przesądzać powinna wartość zajmowanego przez nich lokalu. Uszło jednak uwagi żalących, że, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, do oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o opróżnienie lokalu mieszkalnego przez osobę zajmującą go „jak najemca” stosuje się reguły określone w art. 23 k.p.c. Oznacza to, że wartość tę stanowi przy umowach zawartych na czas oznaczony – suma czynszu za okres sporny, lecz nie więcej niż za rok, a przy umowach zawartych na czas nieoznaczony – suma czynszu za okres trzech miesięcy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 22 lipca 1997 r., I CKN 202/97, niepubl., czy z dnia 13 sierpnia 1997 r., I CZ 87/97, OSNC 1998, nr 1, poz. 15).

Trzeba dodać, że ustawodawca przyjął zasadę stałości wartości przedmiotu sporu oraz zakazu jej przekraczania przy przechodzeniu do wyższej instancji, chyba że zachodzą okoliczności wskazane w art. 368 § 2 zdanie drugie *in fine* k.p.c. Wartość przedmiotu zaskarżenia wskazana w skardze kasacyjnej nie może być zatem wyższa od wartości zaskarżenia apelacyjnego, tożsamość przedmiotu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza bowiem dopuszczalność oznaczenia w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie innej niż poprzednio w apelacji (zob. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162).

Żalący mają rację podnosząc, że – zgodnie z art. 368 § 2 zdanie trzecie k.p.c. – sąd drugiej instancji może sprawdzić podaną w apelacji wartość przedmiotu zaskarżenia, przepis art. 25 § 1 k.p.c. stosuje bowiem odpowiednio. Trzeba jednak podkreślić, że w apelacji żalący – reprezentowani przez pełnomocnika będącego adwokatem – sami oznaczyli wartość przedmiotu zaskarżenia odpowiednio do wskazanej wartości przedmiotu sporu. Poza tym potrzeba sprawdzenia z urzędu podanej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia zachodzi jedynie wtedy, gdy istnieje wątpliwość co do jej prawidłowego określenia, na istnienie takich wątpliwości żalący natomiast nie wskazali.

Z przytoczonych wyżej powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw.